

tilftaar, jeg har opfattet det faaledes, som om Udvalget vilde anstille en selvstændig Undersøgelse og paa Grundlag af denne Undersøgelse dømme eller fælde en Dom. Nu er det muligt, at jeg har opfattet det ærede Udvalg urigtig, men da det fremgaar aldeles utvetydig af min Skrivelse til det ærede Udvalg af 5te Februar, at jeg har forstaaet det ærede Udvalg faaledes, saa forekommer det mig, at det havde ligget overordentlig nær, at det ærede Udvalg havde sagt mig, skriftlig eller mundtlig: Det er en Misforstaaelse, vi have aldrig tænkt paa noget Saadant som det, Du efter vor Skrivelse tror, at vi have villet. Men det har det ærede Udvalg ikke gjort. Jeg antager, at en mundtlig Forhandling mellem det ærede Udvalg og Ministeren vilde have ført til at sjerne forskellige Misforstaaelser, og hvad der forekommer mig at være aldeles unegteligt, det er, at man ad den Wei vilde have naaet ikke blot fylbigere at faae de Dplysninger, som man nu nødes til at gjøre dette sidste Forsøg paa at fremstaafe, men ogsaa adskilligt hurtigere, end der nu kan være Tale om at faae dem, og forsaavidt det meget ærede Udvalg maatte sætte Pris paa snart at kunne komme til at fremkomme med en bestemt Indstilling til det ærede Thing, saa vilde det ogsaa i den Henseende have været hensigtsmæssigere, tror jeg, om man havde fulgt den sædvanlige og naturlige Wei i Stedet for at gjøre dette vistnok noget usædvanlige Skridt. Det ærede Udvalg maatte jo nemlig meget naturligt sige til sig selv, at ifølge den Form, som det nu havde givet Sagen, vilde det være meget rimeligt, meget naturligt, om enhver Udværgning mellem Udvalget og Ministeren standsede, indtil Sagen havde fundet en Afgjørelse her i Thinget efter det ærede Udvalgs Indstilling. Om Justitsministeren havde holdt Meddelelser til Udvalget tilbage, efterat et saadant Afstykke som dette var fremkommet, saa tror jeg, at Ingen egentlig havde havt Ret til at forandre sig derover. Justitsministeren har nu imidlertid ønsket og ønsker at meddele det ærede Udvalg alle de Dplysninger, som virkelig kunne tjene til at kaste Lys over denne Sag. Jeg skal sige til, at jeg ønsker Intet mere end at bidrage Mit til at kaste rigt og fuldt Lys over denne Sag, ikke blot i dens første Begyndelse, men ogsaa under dens senere Udvikling paa de forskellige Trin, som Sagen i den Henseende har gennemløbet, og jeg haaber ogsaa, at jeg skal blive saa heldig efterhaanden at kunne yde Bidrag i den Retning. Da Justitsministeren, som sagt, nærer

et saadant Ønske, saa har han overvundet den Tilbøielighed, som maaste kunde have været til Stede hos Andre, til foreløbig at stille Meddelelser i Bero, og da han fra anden Side, af anden Marsag blev foranlediget til at gjøre sig nærmere bekendt med et af de Klagepunkter, hvorpaa det synes, at det ærede Udvalg har lagt en særdeles Vægt, og med hvilket han tidligere ikke havde havt nogen Foranledning til at gjøre sig bekendt, idet der ikke til ham var kommet nogen Klage over det, hvorover der er klaget til det høitærede Folkething, saa tog han selv Anledning til at meddele det ærede Udvalg Resultatet af de Undersøgelser, som i den Anledning have fundet Sted. Det ærede Udvalg har i sin Betænkning aftrykt en Skrivelse fra mig til Udvalget af 22de Febr. 1873, hvori jeg meddeler, at jeg havde fundet mig foranlediget til at lade den foregivne Beslaglæggelse af Bladet „Socialisten“ nærmere undersøge, og at jeg, naar Undersøgelsen var sluttet, og jeg nærmere havde taget Bestemmelse om, hvad der skulde gjøres i den Anledning, skulde meddele det ærede Udvalg nærmere Underretning derom. Hvad det ærede Udvalgs Ordfører derimod ikke har meddelt, er, at denne Undersøgelse er sluttet, og at jeg har sat det ærede Udvalg i Rundskab derom, og i Forbindelse dermed har givet det ærede Udvalg Leilighed til at gjøre sig bekendt med, hvad der i den Anledning er fremkommet. Jeg har navnlig meddelt det ærede Udvalg en Udskrift af det i den Anledning optagne Forhør. Jeg bemærker, at for saa vidt antager jeg, at der ikke vil kunne være mere at gjøre til at fyldestgjøre den ene af de Ting, som Beslutningen gaar ud paa at opfordre Ministeren til at give Dplysning om. — Men jeg mener endelig, at det ærede Udvalgs Afgivelse af en foreløbig Betænkning, det ærede Udvalgs Indstilling til Thinget om at rette en yderligere Opfordring til Justitsministeren, der altsaa dog skulde have Karakteren af en Pression, heller ikke har været foranlediget i, hvad der er fremkommet fra min Side ligeoverfor det ærede Udvalg. Jeg skal tillade mig i den Anledning at dvæle noget nærmere ved den Skrivelse, jeg har tilladt mig at rette til det ærede Udvalg, fordi jeg derigjennem kommer til nærmere at betegne den Stilling, som jeg anser det for min Pligt at indtage i denne Sag ligeoverfor det ærede Udvalg og ligeoverfor det ærede Thing, og fordi det endelig ogsaa deraf vil fremgaa, hvorledes jeg tror at burde stille mig med Hensyn til den Opfordring til at fremkomme med Dplysninger, som det ærede